

нѣкои недѣжи на българина съ целъ, да се поправи. Най-много се възмушава той отъ грубото папагалско подражаване на грѣцката мода и на всичката порочностъ, която тя внася въ чистата наивна душа на нѣкои българи. Тукъ откриваме у Славейкова ноти, които явно ни подсѣщатъ за Паисиевото възмущение отъ сжщата наша слабостъ — да се влачимъ по чуждото, безъ да чувствуваме, колко много то ни покварява и унизява.

Славейковъ е поетъ лирикъ. Въ поезията му откриваме ноти както на сърдечно излияние, така и на социално чувство, породено отъ робската участъ на племето ни. Художествени достоинства — вътрешни и външни — откриваме въ „Не пѣй ми се“ и „Жестокостта ми се сломи.“ Въ първото поетътъ е разколебанъ въ вѣрата си за пробуждане на роба; той е разочарованъ отъ неговата безчувственостъ къмъ по-свѣтла бѣднина, и се отказва да работи по-вече за него. Като орачъ надъ своята нива, орана упорито, и недала плодъ, той тѣгува дълбоко за своя неуспѣхъ, — за това, че сѣмето не е покарало. Но отчаяние не проличава, пълно обезвѣреніе не сѣществува. И въ второто стихотворение преломътъ настѣпва, душата на поета е смекчена, и той клюмва, и „жестокостта му се сломява.“ До него достигатъ тѣжни известия за загуба на мили нему хора, за общонародно тегло, и той пакъ се връща между народа си, макаръ изгубилъ вѣра въ всѣкаква земна, па и небесна

правда: „Оспи ли Богъ, Богъ не види ли?“ И въ двѣтъ стихотворения имаме искрени и дълбоки чувства, лично преживѣни отъ поета. —

Хероинята въ „Бойка войвода“ е дадена като смѣла и безстрашна девойка, която иска заедно съ либето си въ бой да загине. Образътъ ѝ е идеализуванъ и възбужда силни патриотични чувства. Тя е дадена, сякашъ, като образецъ за подражание. Образътъ на Гергана е сжщъ така, макаръ ѝ идеализувано даденъ, пленителенъ, особено съ онова държаніе, което тя проявява къмъ везира. Душата ѝ е проста, чиста, свѣтла, но хероична; тя предпочита своя роденъ кѣтъ и либето си предъ охолството, което ѝ обѣщава везирътъ. Жестътъ на отказа ѝ трогва даже и последния. Сюжетътъ тукъ е преплетенъ и съ злата прокоба на „черната веда,“ която става причина, Гергана, следъ като вграждатъ сѣнката ѝ въ чешмата, да залинѣе и да умре. Но любовта е по-силна отъ смъртта, и Гергана и Никола по месечина се срѣщатъ при чешмата: тя преди, той свири съ цафара. Народниятъ елементъ придава особена прелестъ на това произведение. Славейковъ на младини искалъ да се посвети въ монашески животъ, за да си спаси душата. Случайно му попада Паисиевата история, която като прочита, напоява се отъ нейния духъ и решава не въ манастиръ да иде, а между народа, за да го спаси. И спокойно можемъ да кажемъ ние: Славейковъ като рицаръ до край изпълни дълга си къмъ своя народъ. М. Григоровъ.

Плѣвнѣ. Мл. Ч. К. отъ 3-а прогимназия следъ заврѣшането си на 1 мартъ отъ разходка до мѣстността „Кайлъка“.